

Arrest

nr. 42 898 van 30 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VANLOMMEL en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Nnewi (Mbano local government, Imo State). U bent er ook opgegroeid maar uw lager onderwijs volgde u bij een zus van uw vader in Aba (Abia state). Wegens financiële moeilijkheden zette u uw studies niet verder. U bent een etnische Igbo. Uw moeder (R.) had een restaurant. Uw vader, een handelaar in bouwmaterialen werd in 2000 gearresteerd op beschuldiging van verantwoordelijkheid voor de dood van uw moeder. Toen hij op een dag thuis kwam van het werk in juli 2000, trof hij uw moeder met een andere man aan in een compromitterende positie in hun slaapkamer. Er ontstond een gevecht tussen uw vader en de man waarbij uw moeder gewond raakte door het mes van uw vader. Ze werd overgebracht naar het ziekenhuis waar ze vier dagen later kwam te overlijden. Zowel u, uw broer (E.), uw zus (U.) als uw vader en de minnaar van uw moeder, (L.), werden na de feiten gearresteerd. Deze laatste probeerde de verantwoordelijkheid voor de dood van uw moeder in

jullie schoenen te schuiven. Hij beweerde dat zowel u, uw broer, uw zus en uw vader, samen jullie moeder om het leven gebracht hadden. Jullie mochten de begrafenis van uw moeder bijwonen maar werden daarna teruggebracht naar de gevangenis van Kirikiri te Lagos. U werd ondervraagd tijdens uw detentie maar het is nooit tot een rechtszaak gekomen. Tijdens uw ondervraging verklaarde u dat u, uw broer en uw zus juist trachtten tussenbeide te komen. (L.) werd later in vrijheid gesteld maar jullie bleven gevangen. U vermoedt dat de broer van uw moeder, (O.), een politicus van PDP de politie betaald had om jullie gevangen te houden. Drie à vier maanden na de invrijheidsstelling van (L.) werd uw vader vergiftigd in de gevangenis. Uw broer pleegde zelfmoord tijdens zijn gevangenschap en ook uw zus kwam om het leven tijdens haar detentie. Uw oom, Mr (J.), bekommerde zich om u. Hij zorgde voor een andere advocaat en kocht een politieman om die u omstreeks 4 april 2001 liet ontsnappen. Na dit gebeuren verliet u Lagos vestigde u zich in Umuahia (Abia State) waar ook Mr (J.), de broer van uw vader woonachtig was. Mr (J.) is een leraar die tevens lid is van Massob. Ook u werd in 2006 lid van Massob omdat u de onafhankelijkheidsgedachte genegen bent. U opende in Umuahia een restaurant en biersalon. Uw etablissement werd sinds oktober-november 2006 gebruikt voor bijeenkomsten van Massob iedere eerste zondag van de maand. Tijdens de vergaderingen was uw restaurant gewoon open en jullie hadden niet gemerkt dat op 6 mei 2007 agenten in burger aanwezig waren. U, uw oom (J.) en nog enkele anderen werden opgepakt en overgebracht naar het 'Umuopara police station'. Daags nadien transfereerden ze jullie naar de 'Ndewoo Umuahia main prison'. Jullie verblijf daar was ook van korte duur want drie dagen later brachten ze jullie naar de Kirikiri gevangenis in Lagos. Daar ontdekten ze dat u eerder ontsnapt was. U werd tot drie keer overgebracht naar de rechtbank. De advocaat van de regering die u was toegewezen, zei u dat er teveel beschuldigingen tegen u waren. U werd ziek tijdens uw verblijf in de gevangenis en medische verzorging werd u aanvankelijk ontnegd. Pas eind 2008 werd u voor het eerst naar het ziekenhuis gebracht. Uw zus (C.) verhuisde na uw arrestatie samen met uw neef naar Benin (Edo State). Van daaruit contacteerde ze een zekere Mr (A.) die u kwam opzoeken. Hij was het die ervoor gezorgd had dat u naar het ziekenhuis werd gebracht voor verzorging. Mr (A.) had een contact in het Lagos Estate Teaching Hospital die hij uiteindelijk kon overtuigen u te helpen ontsnappen bij één van uw visites. Toen u bij deze dokter was, in zijn kantoor op de eerste verdieping, sprong u door het raam. Mr (A.) stond u beneden op te wachten en bracht u met zijn wagen naar het Celebrity Hotel in de buurt van Apapa wharf. Hij trof de nodige regelingen met een blanke man zodat u drie dagen later aan boord kon stappen van een schip dat u naar België bracht. Op 12 mei 2009 wendde u zich tot de gebouwen van de Belgische asielinstanties en startte er uw asielpcedure.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

De door u aangehaalde vervolgingsfeiten komen in het geheel niet aannemelijk over. Vooreerst dient te worden gewezen op een ernstige tegenstrijdigheid. Blijkens de vragenlijst van het Commissariaat-generaal dateert uw tweede arrestatie van eind 2007 (vragenlijst Cg, punt 3.1). Tijdens het gehoor door het Commissariaat-generaal gaf u een precieze datum voor uw arrestatie, namelijk 6 mei 2007. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid kwam u tot de zelfde vaststelling als de interviewer, namelijk dat 6 mei 2007 niet eind 2007 is. U had -behoudens een fout van de persoon die het interview afnam bij de Dienst Vreemdelingenzaken- echter geen verklaring voor deze substantieel van elkaar afwijkende tijdstippen waarop u uw tweede arrestatie situeert (Cg, p.16). Het is weinig aannemelijk dat het hier om een fout zou gaan van de persoon die uw verklaringen heeft genoteerd in de vragenlijst aangezien het verslag u werd voorgelezen alvorens u het ter goedkeuring ondertekende en 'de fout' u derhalve wel zou zijn opgevallen. Merkwaardig genoeg maakt u in uw vragenlijst ook op geen enkele manier melding van de omstandigheden waarin uw tweede arrestatie plaats vond. U verklaarde enkel dat u en uw oom (J.) naar meetings gingen en dat u er van werd beschuldigd 'Biafra te zijn' (vragenlijst Cg, punt 3.2). Dit hoeft niet meteen te betekenen dat uw verklaring dat deze vergaderingen in uw handelszaak plaats vonden hiermee tegenstrijdig is maar het getuigt toch van een andere invalshoek aangezien net het feit dat zo'n vergadering bij u plaats vond, de reden was van uw arrestatie. Met betrekking tot de directe reden voor uw arrestatie legde u trouwens weinig geloofwaardige verklaringen af. U verklaarde dat de vergaderingen van Massob eerst georganiseerd werden in een lagere school maar dat jullie de plaats van bijeenkomst wijzigden naar uw restaurant opdat jullie niet zouden worden gearresteerd. In de lagere school waren jullie immers al tot drie keer toe gestoord (Cg, p.12). Op de vraag waarom u uw restaurant

niet sloot tijdens de vergaderingen, antwoordde u dat de zaak in twee verdeeld is, een kant waar kan worden gedronken en gerookt en een andere kant met het restaurant. U verduidelijkt dat de twee delen van elkaar waren gescheiden. Op de vraag of iedereen vrij binnen en buiten kan, antwoordde u bevestigend (Cg, p.12). Het is dan ook in het geheel niet aannemelijk te noemen dat jullie de relatieve beslotenheid van een lagere school op een zondag zouden wisselen voor een voor iedereen toegankelijk restaurant om te praten over Biafra, jullie streven naar onafhankelijkheid, het feit dat jullie moeten trainen omdat er soldaten nodig zullen zijn en hoe de samenleving praktisch georganiseerd zal moeten worden na de onafhankelijkheid (Cg, p.10). Dit alles klemmt des te meer daar u zelf aangeeft dat jullie de plaats van bijeenkomst wijzigden aangezien jullie tot drie keer toe gestoord werden in de lagere school. Ook uw antwoord tijdens het gehoor toen u gevraagd werd of er ooit massale arrestaties geweest zijn van leiders en leden van Massob, dat dit het geval was in 2005 en uw spontane toelichting hierbij 'als ze informatie krijgen dat de Massob een bijeenkomst doet, ze je zullen arresteren van zodra ze weten dat je een bijeenkomst houdt, komen ze arresteren' (Cg, p.11) is in het geheel niet in overeenstemming te brengen met uw bewering als zouden er maandelijks in alle openheid bijeenkomsten van Massob gehouden worden in uw restaurant. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw bewering als zou u ten gevolge van het houden van bijeenkomsten van Massob in uw restaurant zijn gearresteerd en opgesloten in de gevangenis van Kirikiri.

Daarenboven rijzen er geloofwaardigheidsproblemen met betrekking tot uw lidmaatschap van Massob. Zo was u niet in staat om de correcte volledige benaming te geven van het letterwoord Massob. U schreef het neer als 'Movement actualization sovergn states of biafra' (bijlage A, achterkant). Op de vraag of u in uw eigen woorden kon uitleggen wat de betekenis hiervan was, zei u het wel te begrijpen maar het niet te kunnen uitleggen (Cg, p.9). Dit roept vragen op over uw engagement. Men zou toch op zijn minst verwachten dat u kan verduidelijken waarvoor de benaming van de organisatie waarvan u stelt lid te zijn, staat. Ook op de vraag wanneer Massob werd opgericht, antwoordde u vaag en zelfs niet bij benadering correct. U verklaarde dat ze na de Nigeriaanse oorlog begonnen zijn met Biafra en dat de oorlog ten einde was in 1973 (Cg, p.9). Dit stemt in het geheel niet overeen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd. Daaruit blijkt immers dat Massob pas actief is sinds eind jaren negentig. Ook met betrekking tot uw lokale activiteiten liet uw kennis te wensen over. U verklaarde dat jullie maandelijks op zondag bijeen kwamen. Gevraagd naar wat jullie dan bespreken, antwoordde u dat jullie leider dan praat over Biafra, dat in de VN-wet staat dat na 40 jaar vechten voor onafhankelijkheid, het land of wat dan ook, recht heeft op onafhankelijkheid. Op die vergaderingen zei jullie leider ook dat jullie moeten trainen omdat er soldaten zullen nodig zijn en dat de Biafraanse ponden opnieuw in gebruik zullen genomen worden na de onafhankelijkheid (Cg, p.10). Op de daaropvolgende vraag waarover jullie nog allemaal praten, antwoordde u dat dit het enige is wat u zich herinnert, dat u uw geheugen nu en dan verliest en dat u zich niet veel herinnert (Cg, p.10). In het licht van voorgaande opmerkingen heeft het er echter alle schijn van dat u zich weinig herinnert omdat u er weinig van afweet. Dit vindt bevestiging in uw verklaringen met betrekking tot uw collega-leden. U verklaarde dat jullie, op het moment dat u zich aan sloot in 2006, met ongeveer 20 waren maar dat jullie steeds groter werden en de laatste keer met zo'n 50 personen waren (Cg p.10). Niettemin kon u slechts vier andere leden bij naam noemen (Cg, p.10) naast de leider en drie andere personen die een functie uitoefenden binnen uw groep (Cg, p.11). Gelet op het feit dat de leden in uw zaak vergaderden en er waarschijnlijk ook het een en ander consumeerden, mag er vanuit gegaan worden dat u toch een beter dan gemiddeld beeld hebt van uw klanten die tevens lid waren van Massob.

Vermits u de oorzaak van uw problemen als beweerd lid van Massob niet aannemelijk heeft gemaakt kan niet besloten worden tot een 'gegronde vrees voor vervolging' of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' in uw hoofd.

Wat betreft de overige door u aangehaalde redenen, met name uw arrestatie, detentie en ontsnapping omwille van de valse beschuldiging van betrokkenheid bij de dood van uw moeder dient te worden vastgesteld dat deze motieven vreemd zijn aan de Vluchtelingenconventie. Het betreft hier immers gemeenschappelijke feiten die u ten laste werden gelegd. Daarenboven legt u hiervan niet het minste begin van bewijs voor niettegenstaande u in contact stond met een advocaat. Het hele gebeuren vormde voor u trouwens geen reden om Nigeria te verlaten in 2001 zodat dit acht jaar later bezwaarlijk een beletsel kan vormen voor uw eventuele terugkeer naar Nigeria.

U brengt voor wat deze feiten betreft in elk geval geen elementen aan die erop wijzen dat deze bij uw terugkeer naar uw land van oorsprong aanleiding zouden geven tot een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde lidkaart van Massob is niet van die aard om de hierboven gemaakte opmerkingen te wijzigen. Om bewijskrachtig te zijn dient een dergelijk document ondersteund te worden door geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. Het valt dan ook niet uit te sluiten dat u uw lidkaart hebt laten doen geworden ten behoeve van uw asielprocedure. De vlag van Massob, het T-shirt en de muts die u voorlegde zijn algemeen (propaganda)-materiaal en ondersteunen als dusdanig uw asielrelaas niet.

U bent niet in het bezit van enig ander document zodat een controle van uw identiteit en reisweg niet mogelijk is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling de schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

Hij betoogt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) te snel concludeerde dat hij geen lid zou zijn van Massob.

Met betrekking tot de tegenstrijdigheid omtrent zijn tweede arrestatie in 2007 stelt verzoeker vooreerst dat behoudens deze tegenstrijdigheid geen andere tegenstrijdigheden kunnen worden vastgesteld. Hij wenst te benadrukken dat hem bij het invullen van de vragenlijst meermaals werd gemeld dat hij slechts kort de inhoud mocht weergeven en dat het eigenlijke gehoor later zou plaatsvinden. Verzoeker doet gelden dat bovendien tijdens het gehoor nergens werd gewezen op een tegenstrijdigheid in zijn verhaal. Dat hij in de vragenlijst geen melding maakte van de precieze omstandigheden van zijn tweede arrestatie wijt verzoeker opnieuw aan het feit dat men hem op het hart zou hebben gedrukt dat hij het volledige verhaal enkel mocht vertellen tijdens het gehoor. Volgens hem stelt het CGVS dat de reden van de arrestatie was dat de bijeenkomst bij hem plaatsvond doch is dit foutief. De enige reden van zijn arrestatie was zijn aanwezigheid en lidmaatschap van Massob en niet het organiseren van de bijeenkomst in zijn restaurant. Enkel zijn lidmaatschap van Massob was de aanleiding voor zijn arrestatie en deze van nog veertien andere leden. Verzoeker geeft aan dat de vervolging van Massob-leden in Nigeria geen onbekend gegeven is. De berichtgeving van verschillende mensenrechtenorganisaties zoals Amnesty International en het Rode Kruis bevestigt dit.

Daar waar het CGVS weinig geloof hecht aan zijn verklaringen omtrent de directe reden voor zijn arrestatie en het niet redelijk acht om de beslotenheid van een lagere school op zondag in te ruilen voor een voor iedereen toegankelijk restaurant, doet verzoeker gelden dat de politie reeds driemaal binnenviel in de school zodat zij genoodzaakt waren uit te kijken naar een andere vergaderplaats. Verzoeker heeft zijn restaurant aangeboden omdat dit als private plaats meer discretie bood dan een publieke plaats. Volgens hem moet de nieuwe vergaderplaats zijn verklikt omdat men op een andere manier niet achter deze vergaderplaats kon komen.

Betreffende de geloofwaardigheidsproblemen inzake zijn lidmaatschap van Massob stelt verzoeker dat het foutief is dat hij tijdens het gehoor de volledige betekenis niet kon duiden. Hij stelt dat hij wel degelijk te kennen gaf dat hij de betekenis van Massob kent en waarvoor Massob staat. Het CGVS zou echter voorbijgaan aan het feit dat in Nigeria een groot deel van de bevolking ongeletterd is en vele mensen zelfs niet eens naar het lager onderwijs kunnen gaan. Verzoeker erkent dat hij de datum van oprichting van Massob niet kent. Deze gebeurde immers lang voordat hij lid was. Hij wijst erop dat zijn 'gok' niet zo slecht was aangezien de republiek Biafra van 1967 tot 1970 een de facto onafhankelijke staat was in Nigeria, waaraan een einde kwam na een bloedige burgeroorlog. Omtrent de motivering dat hij niet op de hoogte is van de lokale activiteiten verliest het CGVS volgens verzoeker uit het oog dat de bijeenkomsten slechts één maal per maand werden georganiseerd zodat hij deze mensen slechts zelden zag en waarbij telkens een groot aantal personen samen waren. Men zou hem dan ook bezwaarlijk kunnen verwijten dat hij de naam niet weet van elke aanwezige.

Verzoeker voert aan dat hij na het gehoor bij het CGVS verontrustende berichten zou hebben ontvangen van zijn schoonbroer, de man van zijn zus C. Vele Massob-leden werden gearresteerd, het huis van zijn zus werd afgebrand en zijn zus werd ontvoerd. Verzoeker kreeg daarbij het verwijt dat dit allemaal te danken was aan hem omdat hij in België zijn verhaal zou hebben verteld.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker wel degelijk lid was van Massob, hetgeen trouwens wordt aangetoond door de lidkaart, het T-shirt en de muts van Massob. Men mag hierbij niet uit het oog verliezen dat dergelijk materiaal niet zomaar algemeen verkrijgbaar is en dat het dragen van deze kledij kan leiden tot opsluiting in de gevangenis. Wegens dit lidmaatschap werd hij reeds gearresteerd en diende hij zich reeds te verantwoorden voor de rechter. Tevens dreigt hij te worden gearresteerd en in het beste geval levenslang in de gevangenis te worden opgesloten. In het slechtste geval zou hem hetzelfde overkomen als vele andere Massob-leden, met name een gruwelijke afrekening. Verzoeker concludeert dat zijn gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève duidelijk is zodat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker brengt geen documenten bij ter ondersteuning van zijn voorgehouden identiteit, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid. Hij verklaarde over een geboortecertificaat te beschikken dat thuis zou zijn achtergebleven in Nigeria. Tevens gaf hij bij het CGVS aan nog in contact te staan met zijn zus in Nigeria en voegt hij bij het verzoekschrift een aantal documenten welke afkomstig zouden zijn van zijn schoonbroer in Nigeria (administratief dossier, stuk 3, p.2; stuk 9, nr.21). Desondanks laat hij tot op heden na enig identiteitsdocument voor te leggen en toont hij evenmin aan, zelfs na te zijn geconfronteerd met de in het kader van onderhavig beroep aangevochten beslissing waarin hem een gebrek aan identiteitsdocumenten wordt verweten, ook maar enige poging te hebben ondernomen teneinde zijn identiteitsdocumenten te bekomen.

Verzoeker legt evenmin enig begin van bewijs voor omtrent de problemen die hij verklaart te hebben ondervonden ingevolge het overlijden van zijn moeder in juli 2000. Zo brengt hij geen bewijselementen bij ter ondersteuning van het feit dat hij zou zijn gearresteerd en gedetineerd op verdenking van medeverantwoordelijkheid voor de dood van zijn moeder. Verzoeker tracht dit te verklaren doordat de advocaat waarmee hij in contact stond een staatsadvocaat betrof en door een aantal niet-gestaafde en louter algemene beweringen te uiten aangaande dergelijke staatsadvocaten doch deze verklaring kan niet worden aangenomen. Verzoeker verklaarde immers bij het CGVS dat hij enkele maanden voor het einde van zijn detentie in 2001 door tussenkomst van zijn oom veranderde van advocaat en sedertdien wel degelijk over een privé-advocaat beschikte. Deze advocaat zou met het geld van verzoekers oom een agent hebben omgekocht zodat verzoeker uit detentie kon ontsnappen (administratief dossier, stuk 3, p.7). Daarenboven legt verzoeker niet het minste begin van bewijs neer met betrekking tot het overlijden van zijn moeder noch betreffende het overlijden van zijn vader, broer en zus, die volgens zijn verklaringen bij het CGVS alle drie gedurende hun detentie zouden zijn omgekomen (ibid.). Hij zou nochtans na hun overlijden nog gedurende verscheidene jaren in Nigeria hebben verbleven en stond, zoals reeds hoger werd aangehaald, ook in België nog in contact met zijn zus en schoonbroer in Nigeria. Verzoeker toont niet aan waarom de advocaat die hem in 2001 hielp thans niet het begin van bewijs zou kunnen leveren inzake de overlijdens ten gevolge van de detentie waarvan hijzelf ook het

slachtoffer was. Derhalve kan redelijkerwijze worden aangenomen dat indien de door verzoeker aangehaalde feiten zich hadden voorgedaan, hij hieromtrent toch enige bewijselementen zou moeten kunnen voorleggen.

Verzoeker legde bovendien uitermate uiteenlopende verklaringen af aangaande de problemen die zijn vader zou hebben ondervonden ingevolge het feit dat deze zou zijn beschuldigd voor de dood van zijn moeder en waarvoor verzoeker medeverantwoordelijk zou zijn gehouden. In de vragenlijst maakte hij immers slechts melding van het feit dat zijn broer en zus, die bij zijn eerste detentie samen met hem en zijn vader werden gearresteerd en opgesloten, zouden zijn overleden in de gevangenis doch maakte hij nergens melding van enig overlijden van zijn vader (administratief dossier, stuk 8, p.2). Gedurende het gehoor bij de DVZ vermeldde hij evenmin dat zijn vader zou zijn overleden en verklaarde hij integendeel, wanneer hem gevraagd werd naar het adres van zijn ouders: *"Mijn vader verblijft sinds 2000 in de gevangenis"* (administratief dossier, stuk 9, nr.11, 13). Bij het CGVS beweerde verzoeker echter dat zijn vader, nadat deze in 2000 werd gearresteerd naar aanleiding van de dood van zijn moeder, in 2001 zou zijn overleden in de gevangenis (administratief dossier, stuk 3, p.3). Dit klemde nog des te meer daar verzoeker bij het CGVS tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd aangaande de wijze waarop zijn vader zou zijn overleden. Aanvankelijk beweerde hij immers, wanneer hem werd gevraagd of zijn vader ziek was of er iets gebeurde: *"Weet ik niet, ik was ook in de gevangenis toen maar niet op dezelfde plaats als hij"* (ibid., p.3). Deze verklaring kan niet worden gerijmd met hetgeen hij even verder aangaf tijdens het gehoor, met name dat zijn vader zou zijn vergiftigd in de gevangenis (ibid., p.7).

Verzoeker legde tevens tegenstrijdige verklaringen af aangaande de vraag of hij al dan niet voor de rechtbank zou zijn verschenen gedurende zijn eerste detentie. In de vragenlijst gaf hij eenduidig aan: *"Toen ik de eerste keer in de gevangenis zat, werd ik één maal naar een rechtbank in Lagos gebracht. Er was geen beslissing maar ze hielden mij toch vast in de gevangenis"* (administratief dossier, stuk 8, p.2). Ook bij het CGVS gaf verzoeker aanvankelijk aan dat de minnaar van zijn moeder hem, zijn broer en zijn zus zou hebben beschuldigd toen zijn in de rechtbank waren en aldaar zou hebben gezegd dat zij samen met hun vader hun moeder hebben gedood. Even verder gaf hij nogmaals aan: *"(...) maar toen wij in de rechtbank waren, zei hij dat we vochten tegen hem en moeder"*. Even verder verklaarde verzoeker opnieuw dat hij in het kader van zijn eerste detentie naar de rechtbank ging (administratief dossier, stuk 3, p.4-5). Vervolgens wijzigde hij echter zijn verklaringen en gaf hij aan dat hij tijdens zijn eerste detentie niet naar de rechtbank zou zijn gebracht. Wanneer hij werd geconfronteerd met zijn eerdere verklaring dat de man hen in de rechtbank beschuldigde, antwoordde hij: *"toen ik in de gevangenis was, brachten ze me niet naar de rechtbank voor een veroordeling, maar ze komen je vragen stellen, de politie om de investigation officer, er zijn mensen die zeggen dat er small court is maar het is geen rechtbank"*. Even verder verklaarde hij nogmaals dat zijn advocaat weliswaar te kennen gaf dat ze hem naar de rechtbank zouden brengen doch dat ze dit niet deden (ibid., p.5, 7). Ook in het verzoekschrift houdt verzoeker voor dat hij van juli 2000 tot april 2001 in de gevangenis heeft gezeten zonder dat hij naar de rechtbank is moeten gaan (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.3).

Voorts legde verzoeker vage verklaringen af met betrekking tot de persoon welke hem vals zou hebben beschuldigd van medeverantwoordelijkheid voor de dood van zijn moeder. Zo bleek hij diens volledige naam niet te kennen. Evenmin bleek hij te weten waarom deze persoon, terwijl deze aanvankelijk tevens zou zijn gearresteerd voor het incident, zou zijn vrijgelaten of waarom de politie deze persoon geloofde terwijl verzoeker, zijn vader, zijn broer en zijn zus zegden dat verzoeker en zijn broer en zus zijn vader en deze persoon net probeerden uit elkaar te houden. Verzoeker bleek niet op de hoogte van het beroep van deze persoon en gaf aan voor het overige niets over hem te weten (administratief dossier, stuk 3, p.5-6). Nochtans kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij, te meer daar hij een advocaat had en nog gedurende verschillende jaren in Nigeria heeft verbleven, zich zou informeren omtrent de persoon welke er verantwoordelijk voor was dat hij zou zijn beschuldigd mede verantwoordelijk te zijn voor de dood van zijn moeder en een rechtszaak riskeerde.

Het voormelde gebrek aan bewijs, de tegenstrijdigheden en de vaagheden ondermijnen verzoekers verklaringen aangaande de aangevoerde gebeurtenissen in 2001.

De bestreden beslissing motiveert op grond van de stukken van het administratief dossier voorts met recht dat verzoeker een gebrek aan kennis vertoont omtrent Massob. Waar hij aanvoert dat hij tijdens het gehoor wel degelijk de betekenis van Massob kon duiden en het CGVS verwijt eraan voorbij te gaan

dat in Nigeria veel mensen niet eens naar de lagere school kunnen gaan en ongeletterd zijn, dient te worden vastgesteld dat deze verklaringen geen steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker, in het bezit van een diploma van de lagere school, kon blijkens het gehoorverslag de correcte volledige benaming van Massob niet geven en kon evenmin in zijn eigen woorden uitleggen wat dit betekende. Hij antwoordde, gevraagd wat Massob betekent: *"Ik kan het niet juist spellen, Movement actualization sovegen states of Biafra"*. Wanneer vervolgens werd gevraagd wat dit betekent in zijn eigen woorden, gaf hij aan: *"Kan ik niet, maar ik begrijp het"*. Erop gewezen dat hij dit dan toch ook zou moeten kunnen uitleggen, kwam hij niet verder dan te stellen: *"Ik begrijp states, movement, biafra, maar actualization, soveign begrijp ik niet"* (administratief dossier, stuk 3, p.9). Nochtans kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker op zijn minst moet kunnen verduidelijken waarvoor de benaming staat van de organisatie waarvan hij voorhoudt lid te zijn en de reden was van zijn arrestatie. Bovendien stelt de bestreden beslissing met reden dat verzoeker een manifest foutief antwoord verstrekke op de vraag wanneer Massob werd opgericht, daar waar hij de oprichting van Massob situeerde in de jaren zeventig terwijl Massob slechts actief is sedert het eind jaren negentig. Verzoeker betwist deze vaststelling niet in het verzoekschrift en betoogt post factum dat hij eigenlijk niet wist wanneer Massob werd opgericht doch deze verklaring kan niet worden aanvaard. Hij gaf dit immers niet aan bij het CGVS maar antwoordde, weliswaar foutief, op de aan hem gestelde vragen omtrent het ontstaan van Massob (administratief dossier, stuk 3, p.9). Daarenboven blijkt uit het gehoor dat verzoeker niet kon aangeven waarvoor de kleuren staan van de vlag van Massob en geen weet had van andere activiteiten die door Massob werden gedaan (ibid., p.11).

Daarnaast liet ook verzoekers kennis aangaande zijn lokale activiteiten voor Massob te wensen over. Zo stelt de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht vast dat verzoeker weinig concrete informatie kon verstrekken over wat in zijn lokale afdeling werd besproken en daarenboven slechts een beperkt aantal leden bij naam kon noemen, en dit ondanks dat zij aanvankelijk met ongeveer twintig waren en tegen het einde met zo'n vijftig personen waren. Waar verzoeker betoogt dat men dergelijke kennis van hem niet kan verwachten omdat zij met zoveel waren en zij slechts éénmaal per maand samenkwamen wordt verweerder bijgetreden waar deze erop wijst dat het niet aannemelijk is dat verzoeker slechts vier andere leden bij naam kon noemen gelet op het feit dat de leden zouden hebben vergaderd in zijn eigen restaurant en aangenomen kan worden dat zij daar dan ook consumeerden. Verzoekers beperkte kennis aangaande hetgeen concreet werd besproken en betreffende de overige leden klemte overigens nog des te meer gelet op de rol die hij zich toedicht in onderhavig verzoekschrift. Hij stelt immers zeer nauw betrokken te zijn geweest in de activiteiten van Massob, steeds aanwezig te zijn geweest tijdens de maandelijkse bijeenkomsten en zelfs de rol van verslaggever op zich te hebben genomen wanneer de persoon die dit gebruikelijk deed niet aanwezig was. Daarbij moest verzoeker onder andere de namen bijhouden van laatkomers en boetes opleggen aan lawaaimakers (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.3).

De bestreden beslissing motiveert bovendien terecht dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent de concrete aanleiding van zijn arrestatie en detentie in 2007. Het is in het licht van zijn verklaringen dat zij (i) de plaats van vergadering veranderden om niet te worden gearresteerd (ii) al drie maal werden gestoord in de school waar zij aanvankelijk de bijeenkomsten hielden (iii) zouden worden gearresteerd van zodra men zou weten en informatie zou krijgen dat Massob een bijeenkomst hield, in het geheel niet aannemelijk dat de vergaderplaats van de Massob zou zijn gewijzigd van de lagere school naar verzoekers restaurant en dat verzoeker zijn restaurant niet zou hebben gesloten gedurende de bijeenkomsten van Massob. Verzoeker verklaarde immers dat iedereen daar vrij binnen en buiten kan. De Commissaris-generaal oordeelde terecht dat het geenszins aannemelijk is dat er maandelijks in alle openheid en in zijn voor iedereen toegankelijk restaurant bijeenkomsten zouden zijn gehouden daar dit niet in overeenstemming te brengen is met voormelde verklaringen. Verzoekers verklaringen in het verzoekschrift dat zijn restaurant de nodige beslotenheid bood en dat zij wel moeten zijn verklikt omdat men anders niet achter de vergaderplaats kon komen, kunnen niet worden gerijmd met zijn verklaringen bij het CGVS waar hij duidelijk aangaf dat eenieder er vrij binnen en buiten kon (administratief dossier, stuk 3, p.12). Bovendien acht de Commissaris-generaal het terecht bevreemdend dat verzoeker in de vragenlijst slechts aangaf dat hij en zijn oom naar meetings gingen, doch nergens vermeldde dat deze meetings zouden hebben plaatsgevonden in zijn restaurant. Evenmin maakte hij melding van het feit dat hij op één van dergelijke meetings en in zijn restaurant zou zijn gearresteerd. Verzoeker tracht dit te vergoelijken doordat hem op het hart zou zijn gedrukt kort te zijn, doch deze verklaring is niet

voldoende. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat hij een dermate belangrijk element in zijn asielrelaas zou vermelden in de vragenlijst.

Verzoeker legde tevens tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de datum waarop hij zou zijn gearresteerd en gedetineerd ingevolge zijn beweerde activiteiten voor Massob. In de vragenlijst gaf hij immers aan dat ze hem arresteerden eind 2007 (administratief dossier, stuk 8, p.2), terwijl hij bij het CGVS beweerde te zijn gearresteerd op 6 mei 2007. Verzoeker erkende wanneer hij met het voorgaande werd geconfronteerd de strijdigheid in zijn verklaringen en trachtte deze te wijten aan het feit dat er 'misschien' een fout zou zijn gemaakt die hij 'misschien' niet zou hebben gehoord toen de vragenlijst aan hem werd voorgelezen (administratief dossier, stuk 3, p.8, 16). De bestreden beslissing stelt echter terecht vast dat deze uitleg niet aannemelijk is. De vragenlijst werd voorgelezen aan verzoeker en hij ondertekende deze ter goedkeuring. Dat de voormelde 'fout' verzoeker daarbij niet zou zijn opgevallen is niet geloofwaardig. Dat verzoeker tijdens het gehoor niet zou zijn geweest op voormelde tegenstrijdigheid mist gelet op het voorgaande feitelijke grondslag. Hoe het feit dat hij kort diende te zijn in de vragenlijst deze tegenstrijdigheid kan verklaren kan evenmin worden ingezien.

Bovendien legde hij een aantal vage verklaringen af met betrekking tot zijn detentie. Zo kon hij, na aanvankelijk ontwijkend te hebben geantwoord op deze vraag en hoewel hij verklaarde dat in zijn cel ongeveer vijftig personen zaten, slechts de naam geven van één medege-detineerde en verklaarde hij, gevraagd of hij geen andere namen kende: *"Er zijn er veel en weet je al de tijd daar, ik was niet gelukkig, enkel deze man, ik herinner me enkel (K.)."* Nochtans kan aangenomen worden dat verzoeker, die beweerde gedurende bijna twee jaar te zijn opgesloten, preciezere verklaringen zou kunnen afleggen aangaande zijn medegevangenen. Daarnaast verklaarde verzoeker driemaal naar de rechtbank te zijn gebracht doch bleek hij vervolgens niet te weten of hij werd ondervraagd door een rechter of door een politieagent. Hij gaf slechts aan te denken dat de persoon die hem ondervroeg een rechter is. Gevraagd hoe deze persoon heette bleef verzoeker het antwoord schuldig en stelde hij: *"Ben ik vergeten, geen Igbo naam"* (administratief dossier, stuk 3, p.13-14).

Verzoeker legde daarenboven manifest tegenstrijdige verklaringen af aangaande de persoon die hem zou hebben geholpen uit detentie te ontsnappen. In de vragenlijst gaf hij spontaan aan: *"Deze keer hielp meneer (A.), een vriend van mijn vader, mij"* (administratief dossier, stuk 8, p.2). Wanneer bij het CGVS echter werd gevraagd hoe hij A. kende, antwoordde verzoeker dat dit een vriend betrof van de man van zijn zus die hij voordien niet kende. Hij ontkende bovendien uitdrukkelijk dat zijn vader deze persoon kende en ontkende tevens dat hij dit zou hebben verklaard (administratief dossier, stuk 3, p.16). Bovendien legde verzoeker een aantal vage verklaringen af omtrent deze ontsnapping. Zo gaf hij aan niet zeker te weten of door deze persoon al dan niet smeergeld werd betaald voor zijn ontsnapping (administratief dossier, stuk 8, p.2), bleek hij zelfs niet in staat de naam te geven van de advocaat die zou zijn geraadpleegd na zijn ontsnapping en kwam hij, hiernaar gevraagd, niet verder dan te stellen: *"Ben de naam vergeten, niet onthouden ik was boos op hem"* (administratief dossier, stuk 3, p.15).

Dit alles klemmt nog des te meer daar verzoeker geen begin van bewijs bijbrengt aangaande zijn beweerde arrestatie en detentie sedert 2007, noch van het feit dat hij herhaaldelijk zou moeten zijn verschijnen voor de rechtbank.

Ingevolge het voorgaande kan niet het minste geloof worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij lid zou zijn geweest van of activiteiten zou hebben gevoerd voor Massob, noch dat hij ten gevolge van dit lidmaatschap of deze activiteiten in 2007 zou zijn gearresteerd en gedetineerd.

De voormelde vaststellingen zijn afdoende om te besluiten tot de algehele ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Derhalve kan evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die volgens zijn verklaringen zouden hebben plaatsgevonden na het gehoor bij het CGVS en welke hij zou hebben vernomen van zijn schoonbroer. De door verzoeker in dit kader bijgebrachte documenten zijn niet van die aard dat zij het voormelde vermogen te ontcrachten. Wat betreft het bij het verzoekschrift gevoegde sms-bericht en schrijven dient te worden opgemerkt dat van geen van beide de herkomst kan worden nagegaan. Zij vertonen daarenboven een klaarblijkelijk gesolliciteerd karakter en hebben hoe dan ook geen objectieve bewijswaarde aangezien zij zouden zijn opgesteld door verzoekers schoonbroer.

Wat betreft de neergelegde lidkaart van Massob en het bijgebrachte propagandamateriaal, alsmede verzoekers blote bewering dat dergelijk materiaal niet zomaar kan worden verkregen, repliceert verweerder met recht dat deze geen afbreuk kan doen aan de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Om enige bewijswaarde te kunnen toekennen aan dergelijke stukken dienen zij immers te worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen. Getuigschriften en lidkaarten van een politieke beweging kunnen weliswaar een bijkomend bewijs zijn van de aangehaalde feiten doch zij zijn op zich niet voldoende om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas te herstellen.

Voor het overige verwijst verzoeker naar de algemene situatie in Nigeria en naar berichtgeving van verschillende mensenrechtenorganisaties. Dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker deze berichtgeving niet bijbrengt noch enig bewijs voorlegt aangaande de volgens hem bestaande algemene situatie in Nigeria. Hoe dan ook kan deze verwijzing naar de algemene situatie in Nigeria niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

In acht genomen hetgeen voorafgaat kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3. Verzoeker voert in een tweede middel aangaande de weigering van het subsidiaire beschermingsstatuut de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Hij herneemt integraal het eerste middel waaruit zou blijken dat hij bij een terugkeer naar Nigeria in het beste geval een jarenlange detentie riskeert met gruwelijke folteringen. Het is immers bekend dat de gevangenen in Nigeria in strijd zijn met elke humanitaire norm.

Betreffende het gebrek aan bewijselementen dat hem wordt verweten aangaande zijn eerste arrestatie en detentie stelt verzoeker dat niet uit het oog mag worden verloren dat zijn advocaat een advocaat van de staat was. Deze advocaten zijn beperkt in aantal en hebben een groot aantal dossiers te behandelen. Bovendien zouden verschillende mensenrechtenorganisaties vraagtekens plaatsen bij de graad van corruptie in hoofde van deze staatsadvocaten.

Verzoeker concludeert dat het reëel risico op ernstige schade duidelijk is zodat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Verzoeker voert teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen geen andere elementen aan dan deze ten grondslag van zijn asielrelaas. Wat betreft zijn verwijzing naar het eerste middel en zijn betoog omtrent het gebrek aan bewijsmiddelen kan in deze dienstig worden verwezen naar de sub 2.2. gedane vaststellingen. Gelet op deze vaststellingen, ingevolge dewelke geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS